

Керуючись необхідністю забезпечення ефективності адміністрування єдиного податку та беручи до уваги вищеперелічені аргументи, можна зробити висновок, що податкове законодавство потребує деякого доопрацювання з метою уникнення двостороннього трактування закону як з боку платників єдиного податку, так і з боку ДПАУ.

1. Вісник податкової служби України. – 2004. – №8; 2005. – № 20. 2. Лист ДПАУ від 24.05.2000 р. № 3698/5/15-1316. 3. «Вісник податкової служби України». – 2005. – № 40. 4. Лист ДПАУ від 14.10.04 р. № 11447/5/15-1216, від 06.09.06 р. №9948/6/15-0416. 5. Вісник податкової служби України. – 2007. – № 1–2. 6. Лист Держкомпідприємництва України від 01.07.03 р. № 3858; Листи ДПАУ від 08.02.01 р. № 563/6/15-1316, від 24.05.06 р. № 5799/6/15-0416.

В.І. Мельник,

студент гр ЕФІ-44.

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. Хома І.Б.

ШЛЯХИ СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ТА ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ У ВИРОБНИЧО-ГОСПОДАРСЬКІ СТРУКТУРИ УКРАЇНИ

Відповідно до міжнародних стандартів інновація – це кінцевий результат інноваційної діяльності, який втілений у новий або удосконалений продукт, впроваджений на ринку, та технологічний процес, що знайшов використання у практичній діяльності.

Технологічні інновації забезпечують вищу продуктивність праці та інші показники економічного зростання, підвищуючи конкурентоспроможність продукції, покращуючи при цьому якість життя, створюючи нові робочі місця, розв'язуючи економічні проблеми, що виникають перед кожною країною.

Частка нових або вдосконалених технологій, продукції, обладнання, в які вкладено нові знання, в розвинених країнах становить від 70 до 80 % від приросту ВВП [1].

У кожній розвиненій країні діє своя система розроблення і впровадження науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт

(НДДКР), яка здебільшого фінансується не з бюджету, але значною мірою підтримується державою. В Україні ситуація, з точністю до навпаки – держава сама гальмує і без того рідкісні намагання розвитку і запровадження наукової новизни у виробничо-господарські структури, створюючи перешкоди на шляху потенційним новаторам через систему оподаткування, фінансування, ліцензування тощо.

Так, для прикладу, в провідних країнах світу, таких як США, Великобританія, Німеччина, Італія з боку держави діють такі види пільг на стимулювання розвитку і запровадження інновацій у виробничо-господарські структури: вилучення витрат на НДДКР, пов'язаних з основною виробничою і торговою діяльністю, із суми доходу, який оподатковується; пільгове оподаткування венчурних фірм та фірм, що здійснюють НДДКР в перерізі зменшення податку на прибуток; запровадження пільгового режиму амортизаційних відрахувань; надання субсидій на здійснення досліджень із розроблення нових видів продукції чи технологій; надання пільгових кредитів підприємствам, щокладають кошти в модернізацію виробничого процесу [2].

Сьогодні в Україні основними пільгами для інноваційних підприємств відповідно до закону України «Про інноваційну діяльність» є: пільги з податку на прибуток; пільги на сплату земельного податку; пільги на сплату податку на додану вартість; митні пільги; дозвіл прискореної амортизації основних фондів інноваційним підприємствам.

Проте на практиці реалізація наведених положень законодавства стикається зі значними перешкодами, пов'язаними з пріоритетністю короткотривалих завдань, зокрема фіскального збалансування. Наприклад, законом України «Про Державний бюджет» призупинилася дія статей 21 і 22 закону «Про інноваційну діяльність», якими передбачено пільги на податки та платежі для інноваційних підприємств [1].

Саме завдяки такій байдужості з боку держави частка вітчизняної наукомісткої продукції на світовому ринку становить близько 0,01 %, що не відповідає науково-технологічному потенціалу України. Крім того, Україна в рейтингах інвестиційної привабливості країн світу не входить навіть у першу сотню [2].

Тому потрібно швидко і дієво провести політику, спрямовану на запровадження інновацій у виробничо-господарські структури, щоб Україна в XXI столітті не перетворилася на периферію світу. Для цього необхідно звернути увагу на здійснення таких заходів: зменшити

податки для підприємств, які займаються інноваційною діяльністю; пільгово оподатковувати дивіденди юридичних і фізичних осіб, отриманих на акції інноваційних підприємств; запровадити політику прискореної амортизації основних фондів та державну підтримку фінансового лізингу; ввести для малих і середніх науково-виробничих організацій за рахунок коштів Державного інноваційного фонду України безповоротних субсидій; створити умови щодо організування інноваційних центрів і науково-дослідних консорціумів.

Особливо це актуально в умовах фінансової кризи, яка сколихнула увесь світ і не оминула Україну. Вона загрожує нашій державі зниженням попиту на експортну продукцію, жорсткістю доступу до іноземного фінансування, спадом цін на товари споживання. Це, своєю чергою, може призвести до зниження ВВП, скорочення іноземного фінансування і банкрутства багатьох підприємств.

Тому, щоб в подальшому зайняти активну позицію в світовій економіці та посісти вагоміше місце, Україні потрібно запроваджувати економіку інноваційного типу з рівномірним використанням нововведень та інновацій.

1. Федулова Л.І. Інноваційна економіка: Підручник. – К.: Либідь, 2006. – 480 с. 2. Кузьмін О.Є., Князь С.В., Тувакова Н.В., Кузнецова А.Я. Інвестиційна та інноваційна діяльність: Монографія / За наук. ред. проф., д-ра ек. наук О.Є. Кузьміна. – Львів: ЛБІ НБУ, 2003. – 233 с.

В.І. Мельник, І.І. Підтикана,
студенти гр. ЕФІ-44.

Науковий керівник – ст. викл. Червінська О.С.

ФІНАНСОВА БЕЗПЕКА ПІДПРИЄМСТВА

Практика і наукові дослідження показують, що організація сучасної підприємницької діяльності потребує відпрацювання і створення системи фінансової безпеки, яка б враховувала ті негативи, що може спричинити кожна сторона або економічна дія щодо підприємства.